

Modlitba vzešlá z noci

Modlitba vzešlá z noci

Stáli jsme na svahu,
svých nadějí, lásek a hltali světla zdaleka-
cíteli jsme, že stojíme velkým činům na prahu,
z noci line se zář, jež nás neleká

Byl prosinec a z nebe na nás pad,
kromě sněhu tak stísněný a ledový chlad,
my však dál stáli tam v objetí,
dívaje se do dálek - byli jimi zajatí

Vílo - tenkrát pravilas: „Kolik očí asi teď němě prosí,
kolik životů osud nelítostně kosí?“
Já však děl: „Co zmůžeš Angelino,
zoufalství i naděje - toť jen trpké víno,
co steklo z koutků úst jako déšť,
když chvěli se touhou - ach jako déšť.“

Angelina zmlkla, pak však odvětlí:
„Což můžeš být tak krutý, tak nelidsky krutý?
což láska tebe nesvětí?
což nesložil bys za spásu život, ty krutý -krutý-krutý..“

To neslo se nocí ozvěnou,
to jitřilo bolest-duši zmámenou,
to jitřilo bolest mou,
to jitřilo víru zraněnou

„Drahá,“ štkám, „davy nejdou obejmout,“
jinak než láskou a melancholie, strašná melancholie
nesmí duši zcela ovládnout.
Já na svět vždy hleděl střízlivým pohledem,
i když melancholie dohnala mě k slzám

Slyš: Co milenců kráčí alejí,
my teď jen slyšíme pod kopcem rachotit kolejí,
půlnoční vlak se strašným nákladem,
nákladem lidských běd

Modleme se spolu teď :
Ty Pane nás můžeš vyslyšet.
Jen Ty záříš nad drahokami,
bez Tebe i milenci zůstali by sami,
Láska a Síla -tot' naše drahokamy,
jak hvězdy po staletí poznávaly.“

A to stačí

Ted' už vím,
že netoužím tě objímat,milovat se s tebou
ba ani líbat ne.
Vždyť po snu ,který mě navštívil
vidím tebe i své touhy v docela jiném světle,
a to jako přítelkyni,rozvernou
a hravou,která se těší z přátelství,
které jí nabízím,a která by byla nešťastná,
kdybych ji snad zranil polibkem,objetím
či vyznáním lásky.
Proto i já jsem šťasten s tebou,
šťasten z tvé přítomnosti,
z toho,že vidím tvé úzké sametové rtíky
zachvívat se smíchem.
Je to zvláštní láska,zvláštní milování,
milování,které je uzavřeno v duši
a nikdy nevyšlehne jako plamen ven,
ale také nebude nikdy uhašeno.
A to stačí,drahá přítelkyně,
mě stačí být s tebou v malé chaloupce,
kde bychom snící rozprávěli
a jako tenkrát popíjeli víno

Čínský sen

Seděli jsme na břehu, skryti v bambusovém rákosu,
řeka plynula kolem nás,
šuměla-to jak pohádky spřádá
v temných nocích měsíční jas

Byl jsem oslněn z tvých půvabů
před kterými oči klopíš...
a my ve zvláštním posvátném mlčení,
doutáme,než pohled k řece stočíš

Pak ty oči promluví
a já poznám co duše jen hádala,
že touha v nich zkazky zpřádala,
když přes řeku mihla se čínská džunka

Doprovázíš ji pohledem
(oslněna sveřepou nadějí
těch statečných lodníků)
snad trochu oslněna
a i s bázní - ale přesto ,drahá,
-po té cestě i my jdeme

Dívky v pustinách

Každá pustina v sobě tají lásku,
poušť, oceán i zelená pláň,
ba i zmrzlá tundra a věčný les
- oceán cestu k ostrovům - modrou pásku
co skrývá dívku, jež na pozdrav zdvíná dlaň
tak i na zelené pláni krásku vidím dnes

A v poušti zas oáza dřímá
a tam stojí bílý dům,
s princeznou co oddala se snům.
Na zamrzlé tundře zas,
sní zamilovaná o teplém objetí
a v pralese, kde den náhle zhas,
i tam láska zkrze porost proletí

Každá ta dívka v pustinách,
má jistě svého rytíře,
milence svého oddaného,
jež svobodu jí mečem vymůže
a co z citu darovaného,
vystaví pevnou hráz

A já se jen ptám,
kde není pustina,
kde není dívky, co oddala se snám,
kde boj o přízeň začíná?

Ve věži

Vyšel jsem na věž
a tam v podvečeru,
v tom černočerném šeru,
tak i v době ranní,
v době za svítání,
paprsek světla v pruhu
ozařoval prach zvířený,
v té věži, v tom zvláštním kruhu
probudil stíny ze spaní

Ty stíny - duchové jsou v neustálém klokotání,
chvějí se a vibrují bez ustání,
ve své samotě se nám brání,
jen mlčí a hlavou kývají bez ptaní,
tím věčným prázdným mlčením k šílenství mě dohání

Dím, já váš přítel oddaný
k vám přišel po letech mnohých-
stín odpoví jen refrén strohý;
Odejdi - zde jen stesk,
žij pro to co je dnes,
vyplašils pár trpkých vzpomínek

Tanec

Snad je srdce přeteklé vzpomínkami,
že dlouho nezvučelo, neznělo,
když znenadání zakmitlo a my,
v tanci řekli si co se nesmělo

Rozleť se v tanci své svobody,
své mysli a kráse,
čekám sám u dveří,
brzy zašeptám Ti tom co má se

A vznášíš se lehce na křídlech
a usmíváš se ze svého závoje,
úsměv, sametový tvůj dech,
miluji oboje

Čekám sám u dveří,
smutný a přec pln nadějí,
prijdeš..? já miluji obojí

V Tvém světle

V Tvém světle-dobře vím,že Krása a Cit
s Tebou bude vítězit,
znít bude jak v srdci tep
co se v srdci bouří,
jak zlostně bije a mění klidný zvuk
v utrpení,v táhlý křik a pláč
podoben zvonu,který puk
-tak zní jak ztrápený srdce tep
ctí cit - nejkrásnější lidský květ,
který jsem cítil,však ani okem nezahléd

Obraz tvého milování
spatřím tak často tam v loubí,
kde jen budí mě větru povívání,
které se s duší bolavou jen snoubí,
lákajíc jít blíž k Lásce vodopádu,
jen jít a jít,
Lásce nechat vládu
s ní svobodně,čistě znít,
ach,příteli - ji si chraň,
když svět proti nám teď zvedá zbraň

Přes všechna ta utrpení,
přes lásku - citu chvění,
přes odmítnutí políbení
i přes zradu zaslíbení
...mi scházíš Lásko!
Stát tak s tebou na cimbuří,
vítězit tam,kde jiní hoří
a těšit zhrzelé světce a světice,
k nimž teď těžce zvedám zvadlé kytice,
ach,v kom jen se ta láska zračí?

V kom jen se ta láska zračí,
zrad' mi prosím to tajemství,
na čí straně láska stojí - na čí,
zda-li miluje mě či se na mě mračí,
či zda-li ji mé srdce,až ji potká,stačí

Cesta k tvému srdci

Tvá slova jsou kvítky kopretin,
cestu k nim nikdy neztratím,
vždy putovat k nim budu sám,

cestou ,kterou draci chrání,
cestou vedoucí ze všech stran,
zvláštní tajemství přistoupit blíž brání

Tvé srdce je totiž chrám
s úzkou špicí,
zvuk ze zvoníc k nám je hnán
před oltář,kde plá plamen svíce

A ve zvonici,v zlaté báni
zvon teď buší stále více,více,
zvuk ostrý jak plamen svíce,
do duše nám vhání
cit - to požehnání,,
běží po kraji a hlásá,hlásá,
že melodie je symbol - toť tedy Krása

Krása

Ty nejsvětější pohnutko lidských vzpomínek,
přicházím k tobě po úmorné pouti
zchladit žár v tvém stínu -
ach,vždyť co je celý svět v porovnání s Tebou,
jen matný odlesk krásy a měsíčního svitu.
Stojím bez pohnutí,ohromen skutečností,
že stojíš v kouzelných visutých zahradách
a kýváš na mě.Mě nezbyvá nic než
stát v rozechvění a žasnout a žasnout,
když ani zvony neodolaly
a jejich zvuk po kraji běží a hlásá,hlásá,
že melodie je symbol,toť tedy Krása?

Krása II.

Krása - ta jediná svatá,
zůstane s tebou,
Krása - jediná vlastnost
žítí bude dál,
přes všechna vášnivá slova
a nenávisťnou zaslepenost,
když lež se v pravdu mění,
a když já - již poražen,
spatřím jediný záchvzvěv tvého nevinného těla:
tu všechno zmizí!

Sám beze lstí tu budu stát
a k nohám se ti uklánět,
abych se náhle obrátil za Tebe proti celému světu,
zradil všechno falešné pro cit,
jež zkrze Tebe ve mně tryská
a ten nad Tebou,
z ještě mnohem vzdálenějších a svatějších míst

Chtěl bych

Chtěl bych nechat všechno minulé za sebou:
spát či zemřít
a nevracet se nikdy zpět-
jen kráčet neochvějně za svým vznešeným cílem,
s minulostí se pak setkávat bez trpkosti,
jen se šťastným přítomným úsměvem,
který říká:
Nevzpomínej s nostalgií na minulé -
znám tě ... to stačí,
zajímám se jaký jsi teď?